

KAPITOLA PRVNÍ

Aronu Corbetovi se už zase zdál ten sen. Ale jako by to ani nebyl sen. Od chvíle, kdy se před více než třemi měsíci noční výjevy objevily, nabývaly na intenzitě – téměř ožívaly. Byly takřka skutečné.

Prochází skrz starodávné primitivní město vybudované z hnědých cihel, bláta a slámy. Lidé jsou vyděšení, protože cosi ohrožuje jejich domovy. V panice pobíhají kolem a chladnou nocí rezonují výkřiky plné strachu. Vzduch je prosycen zvuky násilí, ostří mečů zvoní v soubojích, ranění skučí a je tu ještě něco, co nedokáže zcela zařadit, podivný zvuk v dálce, jenž se ale blíží.

Jiné noci se pokoušel vyplašené obyvatele zastavit, zachytit jejich pozornost, zeptat se, co se děje, ale zjevně ho neslyšeli ani neviděli. Byl pro ně vzduch.

Manželé ve zmatku klopýtají přes pískem pokryté ulice a i s děckem, které mají mezi sebou, se zoufale snaží najít nějaký úkryt. Znovu slyší vyděšené hlasy. Nerozumí jejich jazyku, ale smysl je jasný. Jde o život jim i jejich dětem.

Nespočetněkrát tohle místo v noci navštívil, viděl nebohousesnou vesnici a přihlížel bázni obyvatel. Ale ani jednou neviděl příčinu jejich strachu.

Jde křivolakými uličkami snového místa a pod bosýma nohama cítí drsnost pouštního písku. Každou noc se mu toto město v obležení zdá skutečnější a dnes vnímá jejich děs, jako kdyby patřil i jemu. A znovu se ptá sám sebe, čeho se děsí? Kdo jsou ti, co mohou tak vystrašit tyhle prosté lidi?

Na trhu se zpod plachty přikrývající hromadu žlutého dýňovitého ovoce vyřítil chlapec v otrhaných šatech, o málo starší než on. Díval se, jak kluk nenápadně mizí opuštěným tržištěm, drží se ve stínu a nervózně pokukuje nahoru na nebe. Je zvláštní, že ho tak zneklidňuje. Na kraji tržiště se zastaví a plíží se noční temnotou. Toužebně se zadívá přes ohromnou otevřenou plochu na další tmavý pás. Na klučkově snědé tváři se zrcadlí neutuchající strach, oči má bílé a doširoka otevřené. Čeho se tak bojí? Aaron se sám podívá nahoru a vidí jen noc, samet ozdobený třpytivými drahokamy. Není se tu čeho bát, člověk může jen obdivovat krásu. Chlapec vystřelí ze svého úkrytu přes otevřený prostor. V polovině cesty se zvedne vítr. Náhlé, mocné poryvy z neznáma, valící se písek, špína a prach. Chlapec se zastaví a chrání si tvář proti palčivým částicím. Je oslepen a ztrácí směr. Aaron by na něj rád zavolal a pomohl mu ze záhadné pouštní bouře, ale ví, že by jeho pokusy byly zbytečné, že je jen pozorovatel. A najednou je tu ten zvuk. Neumí ho přesně zařadit, ale ví, že je mu povědomý. Něco je nahoře na nebi, tluče do vzduchu, probouzí vítr a náhlou bouří. Chlapec ječí. Jeho zpoceně tělo je pokryté jemným prachem a pouštním pískem, takže se zdá téměř bílé. Zvuky jsou teď silnější a blíží se.

Co to je? Odpověď leží těsně za hranicí jeho chápání. Znovu se podívá do nebe. Kolem stále poletuje písek, zvířený

větrem. Bodá ho do obličeje a očí, ale on se musí dívat – musí vidět, co působí ty zvláštní údery, co dokáže vytvořit poryvy větru natolik silné, aby rozhýbaly písek a kusy kamení. Musí znát zdroj toho nezměrného strachu v obyvatelích města ze snů – i uvnitř tohoto chlapce. A pak je skrze oblak jemné prstí spatří. Poprvé je spatří. Mají na sobě brnění. Zlaté brnění blyštící se ve světle, jež vrhají roztančené plameny jejich zbraní. Chlapec se k němu rozběhne, zdá se, že je najednou Aaron viditelný. Natáhne k němu ruce a v jazyce svého lidu prosí o pomoc. Tentokrát Aaron rozumí každému slovu. Pokouší se odpovědět, ale nocí se rozezní ohlušující skřeky, vzrušené výkřiky predátorů, co objevili svou kořist. Chlapec se dá na útěk, ale je jich příliš mnoho. Aaron nemůže dělat nic jiného než sledovat, jak se ptákům podobná stvoření snášejí z oblaků a vrhají se na chlapce, jehož ustrašené nařikání se záhy utopí v tlukotu jejich mocných křídel. Andělských křídel.

LYNN, MASSACHUSETTS

Gabriel si kýchl tak silně, až to otřáslu celou postelí a Aarona to vytáhlo ze snů zpět do skutečného světa. Když mu na tváři přistála další dávka slin, otevřel zprudka oči. Na chvilku na sen zapomněl a to jediné, co si žádalo pozornost, byl jeho čtyřicetikilový labrador Gabriel.

„Uff,“ zabručel a vytáhl ruku z tepla pod peřinou, aby si otřel zamokřený obličej.

„Dík, Gabe,“ řekl hlasem ještě ochraptělým spánkem. „Kolik je vlastně hodin? Už musím vstávat?“ zeptal se psa ležícího vedle sebe.

Zlatavý labrador natáhl dopředu svou mohutnou hlavu a olízl mu seshora odkrytou ruku, jeho mohutné tělo ale Aaronovi bránilo ve výhledu na budík.

„No jo, no jo,“ zabručel Aaron, natáhl druhou ruku a podrbl Gabriela za sametovými hnědozlatými ušima, zároveň se také posadil, aby se podíval na hodiny. Pes však chtěl víc, překulil se na záda a plácl Aarona předními packami. Ten se usmál a podrbl i odhalené břicho, pak se konečně zaměřil na noční stolek s budíkem. Viděl, jak se červené digitální číslice mění ze 7:28 na 7:29.

„Sakra,“ sykl.

Gabriel ucítil, že se jeho pán rozčílil, a převalil se za halasného štěkotu na břicho. Aaron bojoval s peřinami a snažil se vybičovat k co nejrychlejší akci.

„Sakra. Sakra. Sakra. Sakra,“ opakoval, zatímco si svlékal tričko z koncertu Davea Matthewse. Hodil je na hromadu špinavého oblečení v rohu pokoje a stejným směrem odkopl i tepláky na spaní. Zaspal. A to pořádně.

V noci se učil na test z dějepisu a hlavu měl zjevně tak nacpanou detaily o americké občanské válce, že si nejspíš zapomněl nařídít budík. Na to, aby se dostal do školy Kennetha Curtise před prvním zvoněním, měl ani ne půl hodiny. Vrhнул se k prádelníku a z druhého šuplíku vytáhl čisté trenýrky a ponožky. V zrcadle nad sebou viděl, jak na něj Gabriel z postele udiveně zírá.

„Houby nejlepší přítel člověka,“ prohodil jeho směrem cestou do koupelny, „jak jsi mě mohl nechat zaspát?“ Pes se ve zmačkaných peřinách jen převalil na bok a těžce vzdychl. Aaron se stihl osprchovat, obléct a vyčistit si zuby za sedmnáct minut a kousek.

Možná to ještě zvládnou, pomyslel si, když s taškou přes rameno nacpanou knihami dusal ze schodů. Jestli vyrazí ze dveří hned teď a bude mít na všech světlech na silnici North Common zelenou, bude na školním parkovišti akorát se zvoněním. Bude to jen tak tak, ale nic jiného mu nezbývá. V předsíni popadl z věšáku bundu, a když už měl ruku na klice, ucítil Gabrielův pohled. Pes stál za ním, upřeně ho pozoroval a hlavu měl zvláštním způsobem nakloněnou, jako kdyby říkal „Nezapomněl jsi na něco?“

Aaron si povzdechl. Bylo třeba mu dát nažrat a vzít ho ven, aby si tam vyřídil svoje záležitosti. Za normálních okolností měl spoustu času, aby se o svého nejlepšího kamaráda postaral, ale dnes bylo všechno jinak.

„Nemůžu, Gabe,“ řekl, když otáčel západkou, „Lori ti dá jídlo a vezme tě ven.“

A pak mu to došlo. Tolik spěchal, aby se dostal z domu, že si nevšiml, že tu jeho adoptivní matka není.

„Lori?“ zavolal, obrátil se od dveří a rychle přešel z předsíňe do kuchyně. Gabriel mu byl v patách.

Tohle je divné, pomyslel si. Lori Stanleyová byla v téhle domácnosti obvykle první na nohou. Vstávala kolem páté, postavila vodu na kávu a připravila svému muži Tomovi svačinu, aby mohl dorazit do Elektrických závodů, kde dělal vedoucího, přesně na sedmou.

Kuchyně byla prázdná, a tak Aaron společně s mladým Gabrielem pokračovali dál do obýváku. Pokoj byl tmavý, rolety na všech čtyřech oknech stále stažené. Televize byla zapnutá, ale jen zrnila. Před dvaadvacetipalcovou obrazovkou seděl jeho sedmiletý nevlastní bratr Stevie

a upřeně ji pozoroval, jako kdyby sledoval ten nejnapínavější pořad na světě.

Na opačné straně pokoje, pod sérií rodinných fotek, jíž se z legrace přezdívalo zeď hanby, spala v koženém křesle s opěrkou jeho nevlastní matka. Aarona zneklidnilo, jak vypadá staře, zhroucená a zachumlaná v tmavě modrém obnošeném froté županu. Poprvé si opravdu uvědomil, že stárne a že jednou přijde chvíle, kdy už tady nebude vůbec. Jak mě tohle sakra napadlo? Raději tyhle znepokojivé a podivné myšlenky zaplašil a pokusil se myslet na něco příjemnějšího.

Když ho Stanleyovi adoptovali, bylo to od jeho narození už posedmé. Copak že to o něm vychovatelé říkali? „Není to zlý kluk, jen trochu introvert se vznětlivou povahou.“ Aaron se usmál. Nikdy si nemyslel, že umístění v rodinách bude natrvalo, představoval si osmé, deváté, desáté a třeba i sté, než se bude moct vymanit z pěstounského systému a vydat se sám do světa. Vzpomněl si, kolik péče mu takhle žena a její manžel během všech let dali, a projel jím hřejivý záchvěv citu. Vydrželi to s ním, ať se choval sebehůř, dali mu svůj čas, energii a především lásku. Stanleyovi si nenechali pouze vyplácet sociální dávky, ale opravdu jim na něm záleželo, takže je časem začal brát jako vlastní rodiče, které nikdy nepoznal.

Gabriel došel k dítěti před televizí a začal mu olizovat obličej – Aaronovi bylo jasné, že chce jen získat zbytky chlapeckovy snídaně. Kluk ale nijak nereagoval, dál zíral na zrnící obrazovku, oči i pusou dokořán. Steven byl jediné biologické dítě Toma a Lori a byl autista. Tuto diagnózu lidé často nechápou, ti, co jsou jí postiženi, jsou natolik

ponoření ve svém vlastním světě, že jen zřídka dokážou komunikovat s okolím. S chlapcem to bylo celkem těžké, takže s ním Lori zůstávala doma, aby se o něj mohla starat.

Trhla sebou a naráz se probudila. „Stevie?“ ospale zamžourala směrem k mladšímu chlapci.

„Kouká na svůj oblíbený pořad,“ odpověděl Aaron a ukázal na Gabriela se Stevenem. Obrátil se zpět na svou matku. „Není ti nic?“

Lori se zavrtěla, přitáhla si župan ke krku a usmála se na něj. Tenhle úsměv mu vždycky zvednul náladu a ani dnes ráno tomu nebylo jinak.

„Jsem v pořádku, broučku, jen malinko unavená.“ Bradou ukázala na chlapečka před televizí: „V noci trochu zlobil a zrnění bylo to jediné, co ho zklidnilo.“

Mrkla na malé hodinky po dědečkovi visící na zdi a zhrozila se. „To už je tolik? Co tu ještě děláš? Přijdeš pozdě.“

„Do noci jsem se učil na dějepis a zapomněl jsem si nařídít budík...“ začal jí vše vysvětlovat, ale ona se zvedla z křesla a strkala ho ven z pokoje.

„Řekneš mi to pak,“ řekla a popleskala ho po zádech.

„Mohla bys prosím nakrmit...“

„Mohla a vezmu ho ven,“ přerušila ho, „upaluj do školy a natři jim to při tom testu.“

Už byl napůl venku, když slyšel, jak na něj z kuchyně volá. Její hlas zněl trochu vyplašeně. Strčil znovu hlavu dovnitř.

„Málem bych zapomněla.“ V jedné ruce měla psí misku a v druhé kelímeček granulí. Gabriel jí číhal u nohy a odkapávající sliny mu u tlapek tvořily lesklou loužičku.